

Zwartjens, mw. mr. D. (Den Haag): Johannes Vermeerstraat 23 (1071 DK) Amsterdam, tel. 020-6732199, fax 020-6758163, e-mail daniellezwartjens@beeradvocaten.nl

NIEUW KANTOOR/ASSOCIATIE

Boekx Advocaten (mrs. M.C.S. de Boer en M.Ch. Kaaks) Weteringschans 102, postbus 15988 (1001 NL) Amsterdam, tel. 020-5289532, fax: 020-5289537, e-mail info@boekx.com

Gelijck Advocaten (mrs. R.H.T. van Boxmeer, R.P. van Empel-Bouman, Y.E. Verkouter, E. van den Hombergh en I.M. van Kuilenburg) Smalle Haven 151 (5211 TK) postbus 1138 (5200 BD) Den Bosch, tel. 073-7502828, fax 073-7502820

Kuijper & Lonterman (mrs. J. Kuijper, R. Lonterman, H. Bakker, M.C. Bienfait-van Kampen en H.H. Boersma) Prinsengracht 659 hs (1016 HV) Amsterdam, tel. 020-6260033, fax 020-4212134, e-mail info@kuijper-lonterman.nl

Weda & Vorstman Advocaten (mrs. M.J.A. Weda en W.D. Vorstman) Herengracht 503 (1017 BV) Amsterdam, e-mail info@wdv-adv.nl

NAAMSWIJZIGING

Advocatenkantoor van den Boogert te Amsterdam thans: **Boogert & Haring Advocaten**

Bos Advocaten te Lisse thans: **Bos & Breton Advocaten**

Geerdink & Wiertz Advocaten te Oldenzaal thans: **Geerdink Advocaten**

Koens, mw. mr. E.P. te Eindhoven thans:

Gelder-Koens, mw. mr. E.P. van Van der Schraaf Familierecht Advocaten en Bemiddelaar te Hilversum thans: **Van Gestel & Van der Schraaf** Familierecht Advocaten en Bemiddelaars

Groenhuis Dionisius Visser Advocaten te Breda thans: **Groenhuis Dionisius Kortekaas Advocaten**

Nolen Van der List Advocaten te Amsterdam thans: **Nolen Advocaten**

Kortlevers, mw. mr. G. te Heerlen thans: **Nota-Kortlevers, mw. mr. G.**

Pot Jonker Advocaten te Haarlem thans: **Pot Jonker Seunke Advocaten**

BEZOEKADRES/POSTBUS/TEL./FAX/E-MAIL

Boogert & Haring Advocaten te Amsterdam: e-mail info@boogerttharing.nl

Bremer & De Zwaan te Amsterdam: tel. 020-5305500, fax 020-5305501

Advocatenkantoor mr drs W. van den Brink te Wageningen: A Faliseweg 37 (6703 AR)

Wageningen, tel. 0317-450968

Faasen & Partners Advocaten te Rotterdam: tel. 010-2425360, fax 010-2424358

Geerdink Advocaten te Oldenzaal: e-mail geerdinkadvocaten@wxs.nl

Van Gestel & Van der Schraaf Familierecht Advocaten en Bemiddelaars te Hilversum: e-mail info@familierrecht.com

Groenhuis Dionisius Kortekaas Advocaten te Breda: Stadionstraat 15 a (4815 NC) Breda, e-mail info@gdk-advocaten.nl

Hofmans & van Rossum te Hilversum: 's-Gravelandseweg 86 e (1217 EW) Hilversum **Advocatenkantoor Hogerzeil** te Amsterdam: Sophialaan 43 (1075 BM) Amsterdam, tel. 020-5721144, fax 020-5721149

Huurdeman Advocaten te Amsterdam:

Muntplein 2 (1012 WR) Amsterdam

Kochheim Coppes Smit Advocaten te

Hilversum: 's-Gravelandseweg 86 e (1217 EW) Hilversum

Mertens-Vrede, mw. mr. S.L. te Oosterhout: tel. 0162-499639, fax 0162-499684

Nolen Advocaten te Amsterdam: e-mail mail@nolen.nl

Oomen, mw. mr. S.C. te Ouderkerk a/d Amstel: Postbus 85 (1190 AB) Ouderkerk a/d Amstel, bezoekadres is opgeheven

PoI, mr. W.F.A.A.M. van de te Den Haag: Statenlaan 105 (2585 GH) Den Haag

Rojer, mr. P.R. te Den Haag: Vondelstraat 3 (2513 EN) Den Haag

Van Rossem Advocaten te Amsterdam: postbus 15744 (1001 NE) Amsterdam

Shawky Advocaat & Mediator te Amsterdam: Brouwersgracht 97 (1015 GC) postbus 14848 (1001 LH) Amsterdam, tel. 020-5206252, fax 020-5206250

Socrates Advocaten te Almere: Randstad 20-03 (1314 BA) Almere, e-mail all@socrates.nl

Tilburg Molendijk Advocaten te Spijkenisse: P.J. Blikstraat 2 e (3201 PL) Spijkenisse, e-mail tilburgmolendijk@hetnet.nl

Zandberg & Poortman Advocaten te Didam: Grietsestraat 47 (6901 CS) postbus 83 (6900 AB) Zevenaar

Disciplinaire beslissingen

- Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het Advocatenblad zijn gepubliceerd zijn ook te vinden op www.advocatenorde.nl en BalieNet
- Publicatie in deze rubriek geschiedt door de Commissie Disciplinaire Rechtspraak, bestaande uit mr. H.J.A. Knijff, mr. J.D. Loorbach, mr. I.E.M. Sutorius mr. G.J. Kemper en mr. C.H.B. Winters.

NIET LATER OPTREDEN VOOR ÉÉN VAN DE TWEE

Raad van Discipline 16 december 2002, 's Gravenhage (mrs. Van Boven, Merens, Hengeveld, Wiersma, Meerman)

Het is een advocaat die eerder in de echtscheidingsprocedure als advocaat voor de echtelieden tezamen is opgetreden niet toegestaan op te treden voor de ene ex-echtgenoot in een latere boedelscheidingsprocedure.

- *Advocatenwet artikel 46 (1.2 Vereiste communicatie met de cliënt; 1.4 Kwaliteit van de dienstverlening; 2.4 Vermijding van belangenconflicten)*
- *Geodragsregel 7 lid 3*

Feiten

In april 1997 heeft de ex-echtgenoot van klagster zich gewend tot mr. X met het verzoek een echtscheidingsprocedure aanhangig te

maken. Kort daarna heeft mr. X gesproken met klagster en haar echtgenoot en de opdracht gekregen een gemeenschappelijk verzoekschrift tot echtscheiding in te dienen. Er is geen convenant opgesteld. Klagster heeft mr. X medegedeeld dat zij geen alimentatie van haar ex-echtgenoot wenste te ontvangen en ter zake van de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap slechts een bedrag wenste te ontvangen van f 7.500. Klagster was tezamen met haar echtgenoot eigenaar van een woning waarvan de overwaarde hoger was dan f 15.000. Mr. X heeft klagster voor de consequenties van haar onderbedeling gewaarschuwd, voor het geval zij een bijstandsuitkering zou aanvragen. Mr. X heeft klagster en haar echtgenoot op 11 april 1997 een brief gezonden waarin hij mededeelt een gezamenlijk verzoekschrift tot echtscheiding namens hen beiden te zullen indienen. Daarin heeft hij bevestigd dat er over en weer geen alimentatie gevorderd zal worden en erop gewezen dat de gemeente een zelfstandig verhaalsrecht heeft indien bijstand wordt aangevraagd door klagster. Voorts heeft

mr. X klaagster erop gewezen dat zij ernstig benadeeld wordt indien zij genoegen neemt met *f* 7.500 uit de boedelverdeling. Tot slot vraagt mr. X om toezending van een kopie van het door de notaris op te maken echtscheidingsconvenant.

Klaagster heeft ter zitting medegedeeld de brief van 11 april 1977 van mr. X nooit te hebben gezien. Klaagster is nog één keer op kantoor bij mr. X geweest om een akte van berusting te ondertekenen. Mr. X heeft de echtscheidingsbeschikking in laten schrijven in de registers van de burgerlijke stand op 14 juni 1997 en het dossier gesloten. In april 1997 heeft klaagster een bijstandsuitkering aangevraagd. De Gemeentelijke Sociale Dienst heeft haar medegedeeld dat zij gekort zou worden op haar uitkering indien zij akkoord zou gaan met een boedelverdeling waarbij zij slechts een bedrag van *f* 7.500 zou ontvangen. Klaagster is door de notaris niet op kantoor uitgenodigd. Zij kreeg de conceptakte die was opgemaakt na overleg tussen de notaris en haar ex-echtgenoot bij brief van 15 augustus 1997 thuis toegestuurd en heeft op de inhoud van de akte geen invloed gehad. Zij heeft de volmacht die haar werd toegezonden getekend en de verdelingsakte is op 22 augustus 1997 gepasseerd. De notaris heeft klaagster medegedeeld dat het pensioenvereveningsformulier door mr. X aan het pensioenfonds van de ex-echtgenoot zou worden gestuurd. Klaagster heeft geen kopie van de verdelingsakte aan mr. X gestuurd. Aan mr. X is nooit gevraagd het pensioenvereveningsformulier in te sturen. Vijf à zes maanden na het tekenen van de notariële akte kwam klaagster tot de conclusie dat de verdeling niet redelijk was. Mede op advies van de consulente van de Gemeentelijke Sociale Dienst heeft klaagster een andere advocaat gevraagd een procedure tot vernietiging van de verdeling wegens haar benadeling voor meer dan een kwart aanhangig te maken. In die procedure is mr. X opgetreden als advocaat voor de ex-echtgenoot van klaagster. Klaagster heeft de procedure verloren, omdat de rechtbank heeft vastgesteld dat zij alvorens af te zien van een verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap bij helfte door diverse personen was gewaarschuwd, zodat de rechtbank het ervoor hield dat zij weloverwogen afstand had gedaan van een verdeling bij helfte. Klaagster verwijt mr. X dat hij in de boedelscheidingsprocedure is opgetreden voor haar ex-echtgenoot, terwijl hij eerder als advocaat voor hen beiden was opgetreden. Mr. X stelt dat hij de belangen van de ex-echtgenoot in de procedure tot vernietiging van de boedelverdeling wel kon behartigen, omdat hij zich in het kader van de echtscheidingsprocedure niet had beziggehouden met de boedelverdeling aangezien partijen zich in verband daarmee tot een notaris zouden wenden. Mr. X merkt op dat hij er wel bij stil heeft gestaan of hij kon optreden voor de ex-echtgenoot van klaagster. Mr. X had klaagster gewezen op het risico dat de Sociale Dienst de voorgestelde verdeling niet zou accepteren.

Klaagster heeft de adviezen van mr. X in de wind geslagen en ging toen nota bene procederen op instigatie van de Gemeentelijk Sociale Dienst. Mr. X heeft geen advies van de deken gevraagd over de vraag of hij wel kon optreden.

Overwegingen raad

Het is van algemene bekendheid dat tijdens echtscheidingsprocedures soms door een der echtgenoten druk wordt uitgeoefend op de andere echtgenoot om akkoord te gaan met een afwikkeling van de echtscheiding die niet in het belang van deze andere echtgenoot is. Om die reden was het advocaten ook lange tijd niet toegestaan om als advocaat van beide partijen tezamen op te treden. Thans is het de advocaat geoorloofd voor beide partijen op te treden mits de advocaat grote zorgvuldigheid in acht neemt en zich ervan vergewist dat beide partijen de inhoud van de daarbij te treffen regelingen begrijpen. Het Hof van Discipline heeft in een uitspraak overwogen (2214 d.d. 8 juli 1996, *Advocatenblad* 1997, p. 680) dat een advocaat de partijen duidelijk dient te wijzen op hun wederzijdse marges en mogelijkheden en ervoor dient te waken dat wanneer een van beiden genoegen neemt met minder dan hem of haar bij de formele afwikkeling toe zou komen, deze daarin uitdrukkelijk instemt en zich rekenschap geeft van de gronden waarop hij of zij dit standpunt inneemt. In het algemeen is dan van belang dat het advies en de waarschuwing van de advocaat schriftelijk worden vastgelegd. Mr. X heeft getracht zijn adviezen schriftelijk aan klaagster te bevestigen, maar heeft zich onvoldoende gerealiseerd dat klaagster en haar ex-echtgenoot nog op hetzelfde adres woonden en dat er een kans was dat de brief klaagster niet zou bereiken. Mr. X is onvoldoende attent geweest op de mogelijkheid dat klaagster onder druk van haar echtgenoot stond. Klaagster heeft anderzijds niet ontkend dat mr. X haar mondeling heeft gewaarschuwd voor de gevolgen van onderverdeling.

Het staat niet vast dat mr. X in de procedure gebruik heeft gemaakt van gegevens die hij kende uit de periode dat hij mede namens klaagster en gemeenschappelijk verzoek tot echtscheiding heeft ingediend. Mr. X had zich evenwel dienen te realiseren dat hij in het belang van zijn cliënt persoonlijke omstandigheden over klaagster naar voren zou moeten brengen, hetgeen voor klaagster wel eens onaangenaam of schadelijk zou kunnen zijn, aangezien mr. X ook als haar advocaat was opgetreden. Mr. X had in de gegeven omstandigheden niet voor de ex-echtgenoot van klaagster mogen optreden, zeker niet toen hij kennisgenomen had van het gegeven dat het gevaar waarvoor hij klaagster had gewaarschuwd, namelijk dat de Gemeentelijke Sociale Dienst haar zou korten op haar uitkering, zich had gerealiseerd en dat die korting voor klaagster aanleiding was de vernietigingsprocedure te entameren. De klacht is derhalve gegrond.

Volgt

Gegrondverklaring van de klacht met oplegging van de maatregel van enkele waarschuwing.

TIJDIG UITBRENGEN VAN EEN NEGATIEF CASSATIEADVIES

Hof van Discipline 20 januari 2003, nr. 3608

(*mrs. Van Griensven, Van der Hel, De Groot, De Kok en Creutzberg*)

Raad Van Discipline 's Gravenhage, 18 maart 2002

(*mrs. Van Boven, Merens, Van den Dries, Hengeveld en Wiersma*)

Tijdig uitbrengen van een negatief cassatieadvies.

- *Advocatenwet artikel 46 (1.2 Vereiste communicatie met de cliënt; 1.4 Kwaliteit van de dienstverlening; 1.4.1 Termijnen; 1.4.2 Traagheid)*
- *Gedrageregels 4 en 8*

Feiten

Klaagsters advocaat heeft mr. X bij brief van 16 april 2001 gevraagd cassatieadvies uit te brengen in een alimentatiezaak waarin klaagster partij was. Op 16 april 2001 is het dossier aan mr. X toegestuurd en op 19 april daaropvolgend volgt een toelichting van de advocaat. Klaagster heeft mr. X op 1 mei 2001 een brief geschreven en diverse malen tevergeefs getracht mr. X telefonisch te contacteren. Mr. X heeft aan klaagsters advocaat te kennen gegeven geen persoonlijk contact met klaagster te willen hebben, omdat hij zich niet wilde laten beïnvloeden door een nader feitenrelaas. Mr. X heeft geen contact met klaagster opgenomen.

Klaagster ontving op 23 mei 2001 in de namiddag een negatief cassatieadvies van mr. X dat die middag om 17.12 uur door mr. X per fax aan haar advocaat was verzonden. De cassatietermijn verliep op 28 mei 2001. 23 mei 2001 was de dag voor het hemelvaartsweekend.

Inhoud van de klacht

Mr. X heeft pas op 23 mei 2001 schriftelijk een negatief cassatieadvies uitgebracht terwijl de cassatietermijn op 28 mei 2001 verliep en 23 mei 2001 de dag was voor het hemelvaartsweekend, zodat er de facto geen werkdagen waren om nog een tweede advies in te winnen. Voorts verwijt klaagster mr. X dat hij haar niet persoonlijk te woord heeft willen staan.

Mr. X stelt dat hij medio mei een conceptadvies ontvangen heeft van een van zijn kantoorgenoten en klaagsters advocaat telefonisch van zijn bevindingen op de hoogte heeft gesteld. Het definitief cassatieadvies werd inderdaad pas op 23 mei 2001 aan klaagsters advocaat verzonden. Mr. X erkent dat het advies laat verzonden is en heeft klaagster daarvoor zijn verontschuldiging aangeboden. Mr. X heeft op diens verzoek per omgaande het dossier aan de opvolgend cassatieadvocaat ter hand gesteld zodat deze in de gelegenheid is geweest cassatie voor klaagster in te stellen. Volgens mr. X heeft klaagster derhalve geen nadeel ondervonden. Hij meent niet klachtwaardig te hebben gehandeld. Mr. X heeft klaagster niet persoonlijk te woord willen staan omdat hij zich niet wilde laten beïnvloeden door een nader feitenrelaas, daar het in cassatie niet om de feiten gaat maar om de verkeerde toepassing van het recht dan wel een verkeerde rechtsopvatting.

Overwegingen raad

Mr. X heeft van de advocaat van klaagster ruim (circa zes weken) vóór het verstrijken van de cassatietermijn (die op maandag 28 mei 2001 verstreek) opdracht ontvangen tot het uitbrengen van een cassatieadvies. Uit de stukken kan blijken dat het geen ingewikkelde zaak betrof. Bij het uitbrengen van het advies had mr. X er mee rekening moeten houden dat het voor klaagster de laatste vier dagen van de cas-

satietermijn in verband met het hemelvaartsweekend (24 tot en met 27 mei 2001) niet weldoelijk zou zijn om nog een second opinion in te winnen. In dit geval had van mr. X verwacht mogen worden dat hij het advies (waarvan hij volgens eigen verklaring medio mei wist dat het negatief zou uitvallen) medio mei of ten minste zéér kort daarna in schriftelijke vorm had uitgebracht. Daarmee is ten onrechte gewacht tot 23 mei 2001 om ± 17.00 uur. Met het laattijdig advies heeft mr. X klaagster onnodig in een moeilijke positie gebracht ten aanzien van het inwinnen van een second opinion en het alsnog instellen van cassatieberoep. Dat zulks toch nog is gelukt, heeft klaagster te danken aan een advocaat die bereid was tijdens het vrije weekend haar zaak te behartigen. Aldus is mr. X jegens klaagster verwijtbaar tekortgeschoten in zijn zorgplicht en belangenbehartiging. Dit onderdeel van de klacht is gegrond.

Niet verwijtbaar acht de raad dat mr. X direct contact met klaagster heeft afgehouden, nu hij zich redelijkerwijs op het standpunt mocht stellen dat zijn contacten uitsluitend via de advocaat van klaagster zouden verlopen. Dit onderdeel van de klacht is ongegrond.

Gezien de aard en de ernst van de verweten gedragingen acht de raad oplegging van de maatregel van enkele waarschuwing passend en geboden.

Volgt

Gegrondverklaring van de klacht met oplegging van de maatregel van enkele waarschuwing.

Overwegingen hof

Het hof gaat uit van voormelde omschrijving van het eerste klachtonderdeel nu daartegen geen grief is gericht. Mr. X kan zich niet verenigen met het oordeel van de raad dat hij zijn cassatieadvies te laat heeft uitgebracht. Mr. X is van mening dat hij zijn advies, dat negatief was, weliswaar laat maar niet te laat heeft uitgebracht.

De grieven van mr. X falen. Het hof is met de raad van oordeel dat op de cassatieadvocaat de zorgplicht rust een negatief cassatieadvies in beginsel zodanig tijdig uit te brengen dat het voor de opdrachtgever in redelijkheid nog mogelijk is een second opinion in te winnen en eventueel cassatieberoep in te stellen. De vraag wat in dit verband onder 'zodanig tijdig' moet worden verstaan, dient te worden beantwoord aan de hand van het tijdstip waarop het advies is gevraagd en de omstandigheden van het geval. Door eerst op woensdag 23 mei 2001 te circa 17.00 uur, zijnde de dag voor hemelvaartsdag, terwijl de cassatietermijn op maandag 28 mei 2001 verstreek, het negatieve cassatieadvies uit te brengen, hoewel het advies reeds bij brief van 16 april 2001 was gevraagd, heeft mr. X, nu het hof niet is gebleken van omstandigheden die het late advies kunnen rechtvaardigen, in strijd gehandeld met de zorg die mr. X behoorde te betrachten ten opzichte van klaagster. Mr. X heeft aan klaagster zijn excuses aangeboden voor het late uitbrengen van het advies, waarvan hij de strekking al eerder (medio mei) telefonisch aan haar advocaat had medegedeeld. Klaagster heeft een andere cassatieadvocaat bereid en in staat gevonden tijdig beroep in cassatie in te stellen, dat niet tot het door klaagster

gewenste resultaat heeft geleid. Mr. X heeft nog niet eerder een tucht-rechtelijk verwijt getroffen. Deze omstandigheden zijn voor het hof, hoewel het de klacht gegrond oordeelt, aanleiding aan mr. X geen maatregel op te leggen. In zoverre dient de beslissing van de raad te worden vernietigd.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de raad voorzover daarbij aan mr. X de maatregel van enkele waarschuwing is opgelegd en bekrachtiging van die beslissing voor het overige.

OPTREDEN ALS ADJUNCT-SECRETARIS

*Voorzitter Raad van Discipline Arnhem, 3 februari 2003
(mr. Van Ginkel)*

Het optreden van de adjunct-secretaris van de Raad van Toezicht in het kader van vervulling van aan de deken opgedragen taken valt onder verantwoordelijkheid van de deken.

– *Advocatenwet artikel 46c, lid 3 j^o lid 4 (6 Tuchtprocesrecht)*

Feiten

Klager heeft zich bij de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement A. beklagd over mr. X, adjunct-secretaris van de Raad van Toezicht.

De klacht heeft betrekking op de instructie van een tegen klager als advocaat ingediende klacht.

Klager heeft zich erover beklagd dat

- a Mr. X willens en wetens in strijd heeft gehandeld met artikel 46c Advocatenwet door als niet-lid van de Raad van Toezicht de klacht van Y tegen klager te onderzoeken;
- b Mr. X in strijd met artikel 46d niet getracht heeft de klacht van Y in der minne te regelen;
- c Mr. X heeft geen inzicht gegeven in de wijze waarop de klacht van Y bij hem in behandeling is genomen.

Overwegingen raad

De klacht tegen mr. X ziet op zijn optreden als adjunct-secretaris van de Raad van Toezicht van de Orde van Advocaten. Mr. X is in loondienst van die raad werkzaam. Het in de klacht bedoelde optreden van mr. X valt onder de verantwoordelijkheid van de deken nu dit heeft plaatsgevonden in het kader van de vervulling van de aan de deken opgedragen wettelijke taken.

Volgt

Kennelijk niet-ontvankelijkverklaring van de klacht.

DREIGEN MET AANGIFTE

*Raad van Discipline Amsterdam, 17 maart 2003
(mrs. De Groot, Van den Biesen, Goppel, Klaver en Meijer)*

Het dreigen met het doen van aangifte.

Eigen verantwoordelijkheid van de advocaat.

- *Advocatenwet artikel 46 (3 Wat een behoorlijk advocaat betaamt tegenover de wederpartij; 3.3.2 Dreigementen)*
- *Gedragsregel 1*

Feiten

Klager en zijn partner verbreken op 12 november 2000 hun relatie. De partner vertrekt met achterlating van haar spullen en wendt zich tot mr. X die bij brief d.d. 30 november 2000 klager het navolgende mededeelt: '(...) Ik verzoek u tot afgifte van deze spullen over te gaan en contact met mij op te nemen teneinde afspraken te maken omtrent overdracht van de spullen (...) Mocht ik binnen 7 dagen na heden niet van u vernemen of u weigert uw medewerking in dezen dan zal ik bij de rechtbank een kortgedingprocedure starten. Cliënte zal dan tevens alsnog aangifte van mishandeling bij de politie doen'.

Op 6 juni 2001 schrijft mr. X aan de raadsman van klager: '(...) Ik verzoek uw cliënt ten laatste malen deze spullen bij mij op kantoor af te geven.

Mocht uw cliënt niet bereid zijn hieraan mee te werken of hier niet aan mee kunnen werken, dan zal door cliënte een aangifte tegen uw cliënt worden ingediend'.

Overwegingen raad

De raad overweegt dat het dreigen met het doen van een aangifte onder omstandigheden geoorloofd kan zijn, bijvoorbeeld indien de wederpartij de desbetreffende feiten heeft erkend. Hiervan is in dezen echter geen sprake. Het aanvankelijke verweer van mr. X in zijn brief d.d. 21 februari 2002 aan de deken dat hij slechts verwoordde, datgene wat cliënte hem had verzocht, kan geen stand houden. De advocaat heeft op dit punt een eigen verantwoordelijkheid voor hetgeen hij aan de wederpartij schrijft. De klacht is derhalve gegrond. De raad neemt in aanmerking dat mr. X ter zitting zijn spijt betuigd heeft en de ongeoorloofdheid van zijn handelen heeft ingezien. De raad ziet om deze reden geen aanleiding voor het opleggen van een maatregel en zal volstaan met een gegrondverklaring van de klacht.

Volgt

Gegrondverklaring van de klacht.

OVERLEGEN VAN GRIEVENDE BRIEF

*Hof van Discipline 4 april 2003, nr. 3653
(mrs. Van Erp Taalman Kip-Nieuwenkamp, Meeter, Scheltema, Kiërs-Becking en De Kok)*

*Raad van Discipline 's Hertogenbosch, 24 juni 2002
(mrs. Mertens-Steeghs, Henselmans, Hegeman, Theunissen en Martens)*

Het een advocaat toekomend recht zich te verweren tegen een ingediende klacht rechtvaardigt het overleggen van een brief met beweerdelijk nodeloos grievende opmerkingen. Beginselen van behoorlijke tuchtrechtspraak brengen mee dat van een klager verwacht mag worden dat hij alle klachten tegelijkertijd indient, behoudens bijzondere omstandigheden.

- *Advocatenwet: artikel 46 (3 Wat een behoorlijk advocaat betaamt tegenover de wederpartij; 3.1 Vrijheid van handelen; 3.3.1 Grievende uitlatingen; 6 Tuchtprocesrecht)*
- *Gedragsregel 31*

Feiten

Klager is van echt gescheiden. Bij beschikking d.d. 16 maart 1993 is hij veroordeeld tot het betalen van alimentatie aan zijn vroegere echtgenote. Medio 1993 is mr. X gaan optreden als advocaat van die vroegere echtgenote. Klager is opgehouden met het betalen van alimentatie. Daarop heeft mr. X in februari 1994 en in september 1996 ten laste van klager derdenbeslag doen leggen. Klager is bij onherroepelijk vonnis van de Politierechter van 13 december 1995 ter zake van bedreiging met zware mishandeling, bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, meermalen gepleegd, veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van drie maanden, voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren en onder de bijzondere voorwaarde dat hij zich tijdens de proeftijd zal onthouden van elke vorm van contact met zijn vroegere echtgenote en haar ouders, anders dan – kort gezegd – in het kader van rechtszaken. In zijn hoedanigheid van advocaat van de vroegere echtgenote van klager, slachtoffer van voornoemde strafbare feiten, heeft mr. X van de officier van justitie proces-verbaal van de politie ontvangen die op deze feiten betrekking hebben. Klager stelt dat mr. X zich bij herhaling schuldig heeft gemaakt aan medeplichtigheid aan belediging van klager en bij herhaling nodeloos grievende opmerkingen heeft geuit over de persoon van klager met de intentie hem te grieven en wel door in de klachtprocedures, bij de raad bekend onder nummer 1999-40 en H83/2000, een brief over te leggen van een zekere Y d.d. 22 mei 1994, waarin Y schrijft: *‘Zijn benaderingswijze (sc. die van klager) omschrijf ik als zijnde van een rat met psychopathische neigingen (voorzover die rat al niet volledig psychopathisch is)’*. Volgens klager is het niet de functie van mr. X om aan die brief ruchtbaarheid te geven. Voorts stelt klager dat hij zich in de eerdere klachtprocedures niet beklaagd heeft over het overleggen van deze brief, zodat dit nog niet eerder onderwerp van een klacht is geweest. Het hof heeft dan ook geen uitspraak kunnen doen over de herhaalde medeplichtigheid aan belediging. Het overleggen van de brief diende geen enkel bewijsrechtelijk doel in het kader van het door mr. X in de klachtprocedures gevoerde verweer. Elke rechtvaardigingsgrond daartoe ontbreekt. Het is derhalve onnodig grievend.

Mr. X stelt dat klager bij geschrift d.d. 26 december 2001 al heeft geklaagd over het feit dat door mr. X als productie 2 bij zijn verweerschrift in de klachtenprocedure H83/2000 een kopie is overgelegd van deze brief. In de eerste klacht van klager tegen mr. X bekend onder nummer 1999-40 is deze brief ook al als productie 3 overgelegd. In de klacht nummer H83/2000 heeft klager niet expliciet geklaagd over

het feit dat deze brief door mr. X werd overgelegd en heeft hij zich slechts in het algemeen beklaagd over de zinsnede van mr. X in zijn verweerschrift dat klager vele onrechtmatige gedragingen en zelfs strafrechtelijke feiten op zijn geweten heeft.

Bij beslissing van 8 januari 2000 heeft de raad die klacht op alle onderdelen ongegrond verklaard. Mr. X is van mening dat ook deze klacht hetzelfde lot zal moeten delen omdat het feitelijk over hetzelfde onderwerp gaat als waarover de raad zich al eerder gebogen heeft namelijk of mr. X zich in het onderhavige verweerschrift onnodig grievend jegens klager heeft uitgelaten. Mr. X is van mening dat het niet aangaat dat klager thans voor de vierde maal in de gelegenheid gesteld wordt te klagen over overlegging van een brief in een zaak waarover de raad reeds uitspraak heeft gedaan. Mr. X concludeert tot niet-ontvankelijkheid van de klacht. Nadien heeft mr. X de beslissing van het hof inzake de klacht H83/2000 gedateerd 1 maart 2002 overgelegd.

Overwegingen raad

Ten aanzien van het beroep van mr. X op het ‘ne bis in idem’-beginsel dat een klacht waarover een beslissing is gegeven niet ten tweede male aan een tuchtrechter kan worden voorgelegd, overweegt de raad dat de klacht bekend onder H83/2000 vijf onderdelen betrof inhoudende dat mr. X lasterlijke opmerkingen ten opzichte van klager had gemaakt en dat alstoen de klacht niet inhield het overleggen door mr. X van die litigieuze brief. Weliswaar is die brief door het hof in zijn uitspraak van 1 maart 2002 genoemd, doch nu de overlegging van die brief geen onderdeel van de klacht van klager was, staat vast dat daarover nog niet door de tuchtrechter is beslist. Nu niet is gebleken van een andere beslissing van de tuchtrechter in dezen moet het beroep op niet-ontvankelijkheid worden afgewezen.

In de klachtzaak H83/2000 heeft het hof onder meer overwogen: *‘Uitgangspunt moet zijn dat mr. X de grootst mogelijke vrijheid van spreken en handelen heeft om zijn verdediging tegen de door klager eerder tegen hem ingediende klacht in te richten op de wijze die hij in het belang van zijn zaak nodig oordeelt. De grens van die vrijheid moet daar worden getrokken, waar redelijkerwijs moet worden uitgesloten dat mr. X zich genoodzaakt kon zien zich op de gewraakte wijze te verdedigen. Dit uitgangspunt strekt tot bescherming van het recht van mr. X op een eerlijk proces. Voor de verwezenlijking van dat recht is het noodzakelijk dat mr. X zich tegenover de raad met zo groot mogelijke vrijheid kan uiten. Uit de strafrechtelijke veroordeling van klager blijkt dat klager schuldig is bevonden aan meerdere bedreigingen. Dat zijn even zovele onrechtmatige daden jegens degenen tegen wie klager die bedreiging heeft geuit. Het gaat daarbij niet alleen om de vroegere echtgenote van klager maar ook om haar ouders. De door mr. X eveneens overgelegde verklaring van 24 februari 1994 (de litigieuze brief, bew.) kan dienen ter ondersteuning dat klager niet of uitsluitend degenen die in het strafvonnis zijn genoemd heeft bedreigd.*

Nu de klacht het beslag betrof, te weten, zo begrijpt het hof – fouten van mr. X bij het leggen van dat beslag – kon mr. X in redelijkheid menen dat de achtergronden van de beslaglegging van belang waren voor de beoordeling van de tegen hem ingediende klacht. Het behoort tot het recht van mr. X om voor zijn verdediging relevante omstandigheden onder de aandacht van de rechter – in dit geval de

raad – te brengen. Daarmede heeft mr. X de eer en goede naam van klager niet aangetast’.

De raad neemt de overweging van het hof als de zijne over en komt tot de conclusie dat in het kader van het recht van mr. X om zich te weren tegen een tegen hem ingediende klacht mr. X tuchtrechtelijk niet laakbaar, noch onnodig grievend heeft gehandeld door de litigieuze brief in de tuchtzaak over te leggen. Van het geven van ruchtbaarheid ten deze kan niet gesproken worden, nu die brief slechts in beperkte kring, te weten in de tuchtprocedure, werd overgelegd.

Volgt

Afwijzing van het beroep op niet-ontvankelijkheid en ongegrondverklaring van de klacht.

Overwegingen hof

Het hof gaat uit van de klachtomschrijving van de raad nu daartegen geen grief is gericht. De onderhavige klacht heeft in de eerste plaats betrekking op overlegging van de litigieuze brief in de eerste klachtprocedure. Klager heeft zich in de tweede klachtprocedure ook reeds beklaagd over de wijze waarop mr. X in die eerste klachtprocedure verweer heeft gevoerd en die klacht is beoordeeld door de raad en, in hoger beroep, door het hof. Aldus heeft klager gebruikgemaakt van het ingevolge de Advocatenwet aan iedere belanghebbende toekomende klachtrecht. De beginselen van een behoorlijke tuchtspraak brengen echter mee dat een klager, indien hij verschillende klachten tegen een advocaat heeft, deze klachten zoveel mogelijk tegelijk indient. Klager had dan ook zijn bezwaren tegen overlegging van de brief in de eerste klachtprocedure tegelijk met zijn andere klachten over de wijze waarop mr. X zich in die klachtprocedure had verweerd, naar voren moeten brengen. Bijzondere omstandigheden kunnen meebrengen dat van een klager niet verwacht mag worden dat hij alle klachten tegelijkertijd indient, maar dat zich in dit geval dergelijke omstandigheden zouden hebben voorgedaan, is gesteld, noch gebleken. Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen dient klager dan ook niet-ontvankelijk te worden verklaard in het eerste onderdeel van zijn klacht. De onderhavige klacht heeft voorts betrekking op de overlegging van de brief in de tweede klachtprocedure. Het hof komt op dezelfde gronden als de raad eveneens tot het oordeel dat mr. X niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat, nu klager in de tweede klachtprocedure geen klacht had gericht tegen de overlegging van die brief in de daaraan voorafgaande (eerste) klachtprocedure, mr. X er ook niet op bedacht hoefde te zijn, dat klager zich door het wederom overleggen van de brief gegriefd zou voelen. Dit onderdeel van de klacht is dus ongegrond.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de raad voorzover daarbij het eerste onderdeel van de klacht ongegrond is verklaard en in zoverre opnieuw recht doende niet-ontvankelijkverklaring van klager in zijn klacht en bekrachtiging van de beslissing van de raad voor het overige.

KLACHT BINNEN EEN REDELIJKE TERMIJN

Hof van Discipline, 7 april 2003, nr. 3510

(mrs. Fransen, Beker, Van der Hel, Tonkens-Gerkema en Driessen-Poortvliet)

Raad van Discipline 's Hertogenbosch, 22 oktober 2001

(mrs. Mertens-Steeghs, Kneepkens, De Bont, Theunissen en Ten Brummelhuis)

Het beginsel van rechtszekerheid brengt mee dat een advocaat ervan moet kunnen uitgaan dat een klacht over zijn verrichtingen binnen een redelijke termijn wordt ingediend. Deze termijn vangt aan zodra voor de klager kenbaar is geworden dat de handelwijze van de advocaat nadelige gevolgen voor hem heeft of kan krijgen.

– *Advocatenwet artikel 46 (6 Tuchtprocesrecht)*

Feiten

Mrs. X en Y hebben voor klaagster een procedure gevoerd tegen de verhuurder-eigenaar van de door haar gehuurde winkelruimte. Het pand, waarin de winkel gevestigd was, was door brand verwoest. Namens klaagster werd een verklaring voor recht gevorderd, dat de rechten uit de huurovereenkomst nog steeds bestonden, alsmede veroordeling van de verhuurder-eigenaar om het gehuurde te herbouwen zoals bepaald in de huurovereenkomst. De kantonrechter wees de gevraagde verklaring voor recht toe, doch de eis van herbouw c.q. herstel af. In hoger beroep bekrachtigde de rechtbank bij vonnis d.d. 27 mei 1993 het vonnis van de kantonrechter met verbetering van gronden en vernietigde in incidenteel appèl in reconventie het vonnis van de kantonrechter en ontbond het huurcontract d.d. 17 augustus 1976 met ingang van de datum van uitspraak van het vonnis. Nadien stelde klaagster bij de kantonrechter een vordering in tot schadevergoeding, doch deze werd afgewezen. Klaagster had niet voldoende geldmiddelen meer om nog verder te procederen en bovendien was de mogelijkheid aanwezig dat de verhuurder-eigenaar zich zou beroepen op verjaring van de eventuele vordering tot schadevergoeding. Klaagster onderhandelde met de verhuurder-eigenaar en kwam overeen dat de laatste f 250.000 ten titel van schadevergoeding betaalde.

Bij brief d.d. 24 augustus 1993 heeft klaagster mrs. X en Y aansprakelijk gesteld voor een drietal beroepsfouten. Bij brief d.d. 7 februari 1994 schreef de nieuwe raadsman van klaagster een uitvoerige brief aan mrs. X en Y en verzocht – kort gezegd – om het afwijzend standpunt – weigering schadevergoeding – van de verzekeraar te heroverwegen: ‘... om een laatste poging te doen om deze zaak nog in der minne te regelen, al was het alleen maar vanwege het feit dat cliënte niet graag naar de tuchtrechter stapte om tegen u beiden een klacht neer te leggen en veruit de voorkeur eraan geeft de zaak in der minne te regelen, ook al zou dat betekenen dat cliënte niet haar volledige schade vergoed zou krijgen’.

Mrs. X en Y hebben zich van begin af aan op het standpunt gesteld dat – kort gezegd – de aanpak van de zaak en de procedure zoals die is gevoerd, besproken is met en de instemming had van klaagster.

In de brief d.d. 20 oktober 2000 aan de deken heeft de raadsman van klaagster de klacht als volgt omschreven: ‘mrs. X en Y hebben in strijd met de zorgvuldigheid die zij jegens klaagster behoorden te betrachten verkeerd

gehandeld en/of zijn nalatig geweest en hebben niet gehandeld zoals een behoorlijk advocaat betaamt, door in strijd met de waarheid te beweren dat de gewraakte wijze van procederen juist zo door klaagster zelf zou zijn gewild .

Mrs. X en Y zijn van oordeel dat klaagster in haar klacht niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, omdat de redelijke termijn voor een klager om een gedraging van een advocaat tuchtrechtelijk te laten toetsen ruimschoots is overschreden. Dit geldt naar het oordeel van Mrs. X en Y temeer nu klaagster kennelijk met de klacht beoogt een voor een civiele procedure (deskundig) oordeel te verwerven. Mrs. X en Y wijzen er in dit kader op dat klaagster hen voor de eerste maal reeds op 24 augustus 1993 aansprakelijk heeft gesteld en heeft bedreigd met het indienen van een klacht bij bovenvermelde brief d.d. 7 februari 1994. Dit dreigement is laatstelijk door de raadsman van klaagster herhaald bij brief d.d. 12 mei 1999. Mrs. X en Y stellen dat een redelijke toepassing van het klachtrecht met zich meebrengt dat een advocaat ervan uit moet kunnen gaan dat zijn werkzaamheden na verloop van een redelijke termijn niet meer aan tuchtrechtelijke beoordeling zullen worden onderworpen. Het voortdurend bedreigd worden met een tuchtklacht is een zodanige emotionele belasting dat deze dreigingen niet gedurende zo lange tijd mogen voortduren. Mrs. X en Y concluderen derhalve dat de klacht als niet-ontvankelijk moet worden afgewezen.

Overwegingen raad

Bij de beoordeling van het beroep op niet-ontvankelijkheid van de klacht wegens overschrijding van de redelijke termijn zullen de rechtszekerheid voor Mrs. X en Y en het maatschappelijk belang dat het optreden van een advocaat door de tuchtrechter getoetst kan worden tegen elkaar moeten worden afgewogen. Daarbij is van belang op welk tijdstip klaagster kennis kreeg van het door haar gewraakte handelen van Mrs. X en Y. Vaststaat dat klaagster bij brief d.d. 24 augustus 1993 Mr. X aansprakelijk stelde voor het niet-instellen van een subsidiaire schadevordering en dat de raadsman van klaagster in zijn brief d.d. 7 februari 1994 aan Mrs. X en Y schreef dat hij een laatste poging deed om de zaak in der minne te regelen, daarbij toevoegend ‘... *al was het maar vanwege het feit dat cliënte niet graag naar de tuchtrechter stapte...*’

Alstoen beschouwde klaagster derhalve het gewraakte handelen van Mrs. X en Y reeds als een tuchtrechtelijk verwijt. Eerst bij brief d.d. 20 oktober 2000 werd de onderhavige klacht ingediend. Klaagster stelt weliswaar dat in de jaren regelmatig is gecorrespondeerd tussen klaagster en Mrs. X en Y en dat Mrs. X en Y wisten dat er een klacht kon worden ingediend, doch de raad acht dat geen reden om zo lang te wachten met het indienen van een klacht. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat reeds middels de brief d.d. 7 december 1993 van de beroepsaansprakelijkheidsassuradeur en ook nadien het voor klaagster duidelijk was dat Mrs. X en Y hun aansprakelijkheid volledig afwezen.

Klaagster heeft, gerekend vanaf de aansprakelijkstelling van 24 augustus 1993 ruim 7 jaar gewacht met het daadwerkelijk instellen van een klacht, terwijl klaagster zich, zoals uit het voorgaande blijkt van de mogelijkheid een klacht in te dienen in elk geval vanaf 7 febru-

ari 1994 bewust is geweest. Nu klaagster zoveel tijd heeft laten verstrijken dient de rechtszekerheid voor de betrokken advocaten te prevaleren, ongeacht de vraag of Mrs. X en Y in hun verdediging al of niet zijn geschaad en de vraag of klaagster de indruk heeft gegeven van het indienen van een klacht af te zien.

Volgt

Afwijzing van de klacht als niet-ontvankelijk.

Overwegingen hof

Klaagster voert – voorzover hier van belang – de navolgende grieven aan.

De hier aan de orde zijnde redelijke termijn begint niet te lopen op het tijdstip waarop de klager kennis krijgt van het gewraakte handelen maar op het moment dat de ongewenste gevolgen daarvan definitief zijn komen vast te staan, hetgeen hier het geval is geweest, toen de aansprakelijkheid voor de volgens klaagster door het handelen van Mrs. X en Y ontstane schade definitief werd afgewezen door hen en hun verzekeraar.

Het hof verwerpt dit betoog. Op zich is het juist dat voor het gaan lopen van een redelijke termijn van belang kan zijn wanneer voor de klager kenbaar is geworden dat het gewraakte handelen nadelige gevolgen voor hem kan hebben; ook de raad heeft aan dit element de nodige aandacht besteed met zijn overweging dat reeds middels de brief d.d. 7 december 1993 van de verzekeraar van Mrs. X en Y en ook nadien voor klaagster duidelijk was dat Mrs. X en Y hun aansprakelijkheid afwezen. Maar voor het overige wordt in het betoog uit het oog verloren dat het doel van het tuchtrecht niet primair is dat de klager genoegdoening krijgt voor de schade die hij ten gevolge van het onbetamelijk handelen van de advocaat heeft geleden, maar de vaststelling door de tuchtrechter of de advocaat het openbare belang bij een behoorlijke beroepsuitoefening heeft geschonden.

Tegen 's raads overweging dat klaagster zich van de mogelijkheid een klacht in te dienen in elk geval vanaf 7 februari 1994 bewust is geweest, voert klaagster aan dat het toch niet de bedoeling is dat lichtvaardige klachten worden ingediend en dat alleen een klacht behoort te worden ingediend in het geval de bewuste advocaat niet wil erkennen dat er iets mis is gegaan of is nagelaten. In dit verband verwijst klaagster naar het op 1 december 1997 in werking getreden artikel 65 lid 5 van de Wet op de Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg dat bepaalt dat de bevoegdheid tot het indienen van een klacht vervalt door verjaring na 10 jaren na de dag waarop het desbetreffende handelen of nalaten is geschied. Ook deze grief kan het hof niet overtuigen. Toepassing van het beginsel van rechtszekerheid brengt mee dat een advocaat ervan moet kunnen uitgaan dat een klacht over zijn verrichtingen binnen een redelijke termijn wordt ingediend. Deze termijn vangt aan zodra voor de klager kenbaar is geworden dat de handelwijze van de advocaat nadelige gevolgen voor hem heeft of kan krijgen. Van geval tot geval zal, alle omstandigheden in aanmerking genomen, moeten worden bepaald welke termijn als redelijk moet worden beschouwd. Als zodanige omstandigheden gelden onder meer

het ten gunste van de klager wegende maatschappelijk belang dat het optreden van een advocaat tuchtrechtelijk kan worden getoetst, de aard van de klacht en of de advocaat door het verloop van de tijd in zijn verdediging is geschaad. Een vaste termijn van 10 jaren doet aan deze afweging onvoldoende recht; ze zal als regel als rechtens te lang moeten worden geoordeeld. Het vorenstaande brengt mee dat alle grieven falen.

Volgt

Bekrachtiging van de beslissing van de raad.

CLIËNT DREIGEN MET SCHADECLAIM

*Raad van Discipline Amsterdam, 14 april 2003
(mrs. Kist, Hamer, De Meyere, Van der Plas en Rigters)*

Het betaamt een behoorlijk advocaat niet tegenover een ex-cliënt de opvolgend advocaat negatief te kenschetsen. Evenmin past het een ex-cliënt die een klacht heeft ingediend, een schadeclaim in het vooruitzicht te stellen.

- *Advocatenwet artikel 46 (1 Zorg voor de cliënt; 1.4.2 Traagheid; 1.4.3 Andere tekortkomingen; 2.1 Wat in het algemeen niet betaamt; 2.2 Bezwaren van de deken)*
- *Gedragsregel 31*

Feiten

Mr. X heeft namens klaagster een beroep gedaan op de geschillenregeling die was vervat in haar rechtsbijstandverzekering. Bij brief d.d. 1 februari 1999 heeft de rechtsbijstandassuradeur het dossier betreffende de letselschadezaak van klaagster toegestuurd aan mr. Y, kantoorgenoot en stagiaire van mr. X, met het verzoek in het kader van de geschillenregeling te adviseren over de juridische aanpak van de zaak. Ondanks 6 schriftelijke rappellen doet mr. Y niets. Op 28 januari 2001 worden nogmaals een rappel en een e-mail aan mr. X gezonden. Volgens zegt mr. X toe, vanwege het vertrek van mr. Y, zich verder met de zaak te bemoeien. Bij brief d.d. 2 april 2001 geeft mr. X de opdracht terug aan de rechtsbijstandassuradeur omdat hij geen mogelijkheden ziet het advies alsnog af te ronden. Op 24 oktober 2000 is door mr. X een declaratie gezonden aan de rechtsbijstandassuradeur voor werkzaamheden ten belope van 7 uur, verricht in de periode van 21 oktober 1998 tot en met 7 september 2000 tegen een uurtarief van f 360 exclusief BTW en kantoorkosten. Bij brief d.d. 15 maart 2001 is namens klaagster een klacht tegen mr. X ingediend dat hij onvoldoende aandacht en tijd aan haar zaak heeft besteed en niets heeft ondernomen. Bij brief d.d. 23 augustus 2002 schrijft mr. X aan klaagster onder meer:

‘Voorzover uw klachtonderdelen niet geheel of gedeeltelijk worden toegewezen stel ik u aansprakelijk voor de schade die ter zake door mij is en wordt geleden. De uren die verband houden met de behandeling van de door u ingediende klacht, worden door mij nauwgezet geregistreerd. Voor 2002 hanteer ik een uurtarief van € 230 vermeerderd met 5% kantoorkosten en het geldende percentage omzetbelasting, thans 19% (...).

U had voor kosten van rechtsbijstand een verzekering afgesloten. U bent zo slim geweest een andere (uiterst domme) advocaat aan te zoeken die dit niet heeft begrepen. Thans tracht u in de klachtprocedure mij een aantal verwijten in de schoenen te leggen, die veroorzaakt zijn door uw eigen handelen c.q. de fluim van een advocaat die u thans heeft ingehuurd. Een afschrift van deze brief zend ik aan de deken, die u ongetwijfeld zal steunen in de klachten die u jegens mij hebt ingediend. Houdt u er in ieder geval rekening mee dat ik de kosten ter zake op u zal gaan verhalen. Desnoods zal ik doorprocederen tot de Hoge Raad, aangezien ik mij niet kan verenigen met het huidige systeem dat de ten onrechte aangeklaagde advocaat de kosten van de procedure zelf dient te dragen. Naar verwachting kost het mij een vermogen om het gelijk aan mijn zijde te krijgen. Ik zal evenwel deze zaak doordrukken en wellicht heeft de deken een financieel potje om u te ondersteunen als ik in rechte mijn gelijk zal gaan halen. Ik ga in elk geval tot het uiterste en ik verzeker u dat ik zal staan op voldoening van alle proceskosten’.

Bij brief d.d. 8 oktober 2002 heeft de deken zijn bezwaren tegen mr. X ter kennis van de raad gebracht. De bezwaren houden zakelijk weergegeven in, dat mr. X in strijd met artikel 46 Advocatenwet zich in de brief van 23 augustus 2002 onbetamelijk jegens zijn ex-cliënte heeft uitgelaten, doordat de toonzetting van de brief geschikt is om ongeoorloofde druk op klaagster uit te oefenen de klacht niet verder de vervolgen, terwijl de brief bovendien onnodig grievend is jegens een confrère.

Overwegingen raad

De raad verwerpt het verweer van mr. X dat de klacht ten onrechte tegen hem is ingediend en dat de klacht gericht zou moeten zijn tegen mr. Y. De allereerste brieven aan de rechtsbijstandassuradeur zijn door mr. X zelf geschreven, althans ondertekend. Hij heeft derhalve zelf de zaak aangenomen, hetgeen een verantwoordelijkheid voor die zaak met zich brengt. Vanaf de periode rond september en oktober 2000 is mr. X bovendien persoonlijk betrokken bij de behandeling van de zaak. In de daaraan voorafgaande periode rustte er op mr. X, als patroon van zijn stagiaire die de zaak in behandeling had, onder deze omstandigheden de verplichting tot het houden van toezicht. Gedurende het tijdsbestek van ten minste 1 februari 1999 tot 2 april 2001 verkeerden mr. X en mr. Y in de gelegenheid om het aan mr. X gevraagde advies in het kader van de geschillenregeling te verstrekken. Dat advies is echter uitgebleven zonder dat gebleken is van een deugdelijke verklaring daarvoor. Op grond van deze omstandigheden is de raad van oordeel dat er op mr. X een verplichting rustte om toezicht te houden op het verloop van de behandeling door zijn stagiaire mr. Y van het dossier dat in eerste instantie door hem zelf was ingenomen en dat zonder voorafgaand overleg door hem met klaagster aan die stagiaire was overgedragen. Onder die omstandigheden kan mr. X zich niet verschuilen achter de ook bestaande zelfstandige verantwoordelijkheid van de stagiaire. Ten aanzien van de bezwaren van de deken is de raad met de deken van oordeel dat het onnodig grievend en onbetamelijk is om in de richting van de ex-cliënte haar nieuwe advocaat aan wie zij de behandeling van de zaak heeft toevertrouwd, als een ‘uiterste domme advocaat’ en als ‘de fluim van een advocaat’ te kenschetsen. Zulks geldt in dit geval

temeer nu mr. X zelf niet in staat is gebleken om de belangen van klagster behoorlijk waar te nemen en zichzelf gedwongen zag, na verloop van twee jaar, de opdracht onverrichter zake terug te geven.

Evenmin betaamt het een behoorlijk advocaat om in de hiervoor gegeven omstandigheden een ex-cliënt die een klacht tegen hem heeft ingediend, een schadeclaim in het vooruitzicht te stellen op de wijze als door mr. X gedaan. De bezwaren zijn gegrond. Mr. X heeft eerst ter zitting bij de raad blijk gegeven tot het inzicht te zijn gekomen dat zijn handelwijze waarop de dekenale bezwaren betrekking hebben geen pas geeft en heeft zijn excuses daarvoor aangeboden en heeft te kennen gegeven niet meer dergelijk brieven te zullen schrijven. Gelet daarnaast op de ernst van de klachten van klagster – voorzover deze gegrond bevonden zijn – (een onderdeel dat voor deze zaak niet relevant is, is ongegrond bevonden, *bew.*) is na te noemen maatregel passend en geboden.

Volgt

Ongegrondverklaring van één klachtonderdeel, gegrondverklaring van de klachten voor het overige, gegrondverklaring van de bezwaren met oplegging van de maatregel van berisping.

GESCHORST, DUS GEEN PRAKTIJK

Raad van Discipline Amsterdam, 14 juni 2003

(*mrs. De Groot, Wiarda, Klaver, Meijer en De Meyere*)

Schorsing heeft tot gevolg dat het een advocaat verboden is de rechtspraktijk uit te oefenen, zowel adviserend als procederend, ook in zaken waarin procesvertegenwoordiging niet is voorgeschreven.

– *Advocatenwet artikel 48 lid 2 sub c, lid 5 en lid 6, 48c, 48e, 48f, 60 b (6 Tuchtprocesrecht)*

Feiten

Bij beslissing d.d. 3 februari 2003 heeft de raad last tot tenuitvoerlegging gegeven van een tweetal voorwaardelijk opgelegde maatregelen van schorsing in de uitoefening van de praktijk, op grond van welke beslissing mr. X met ingang van 13 februari 2003 voor de duur van 1 jaar en 3 maanden is geschorst. Mr. X heeft hoger beroep ingesteld tegen deze beslissing. Het Hof van Discipline zal 23 juni 2003 uitspraak doen.

Bij beslissing van 11 april 2003 heeft het Hof van Discipline een beslissing van 18 november 2002 van de raad bekrachtigd voor wat betreft de opgelegde maatregel van schorsing in de uitoefening van de praktijk voor de duur van 1 jaar en vernietigd voor wat betreft de ingangsdatum. Het hof heeft bepaald dat genoemde maatregel zal ingaan ‘op de eerste dag na de dag waarop thans nog lopende maatregelen van schorsing jegens mr. X zijn geëindigd’.

Tussen mr. X en de deken te A. bestaat verschil van opvatting over de vraag of schorsing in de uitoefening van de praktijk tevens omvat het optreden als gemachtigde in zaken waarvoor geen verplichte procesvertegenwoordiging is voorgeschreven.

Bij brief van 22 april 2003 heeft de deken te A. op grond van artikel 60b Advocatenwet aan de raad verzocht ten aanzien van mr. X een voorziening te treffen, waarbij het mr. X verboden wordt gedurende de periode dat hij geschorst is in de uitoefening van de praktijk, de rechtspraktijk uit te oefenen, zowel adviserend als procederend, in zaken waarin procesvertegenwoordiging niet is voorgeschreven, zoals optreden als gemachtigde in rechtbankzaken, sector Kanton, sector Bestuursrecht en (verwerend) in kort geding bij de Voorzieningenrechter.

Overwegingen raad

Schorsing houdt in dat een advocaat zijn praktijk niet mag uitoefenen en zich niet als advocaat mag uitgeven. In oude jurisprudentie, waaronder de uitspraak van het Hof van Discipline d.d. 12 augustus 1957, heeft de tuchtrechter geoordeeld, het gegeven dat ook handelingen die tot het terrein van een advocaat behoren, maar ook door anderen kunnen worden verricht, niet wegneemt dat de advocaat zijn praktijk uitoefent, wanneer hij zulke handelingen verricht. De raad sluit zich hierbij aan. Zolang een advocaat ingeschreven staat, valt hij onder het tuchtrecht, ook al is hij geschorst. Tuchtrecht dient onder andere ter bescherming van de belangen van de cliënten. Wanneer een advocaat ondanks de schorsing handelingen in de praktijk blijft uitvoeren, ook al zouden die ook door anderen verricht kunnen worden, bestaat onduidelijkheid voor het publiek. Ook wordt daarmee de toezichthoudende taak van de deken gefrustreerd.

De deken verzoekt in feite een nadere specificatie van het begrip schorsing. Mr. X is geschorst. Deze schorsing heeft, zoals hiervoor overwogen, mede tot gevolg dat het mr. X verboden is de rechtspraktijk uit te oefenen, zowel adviserend als procederend, ook in zaken waarin procesvertegenwoordiging niet is voorgeschreven. Gegeven deze inhoud van de schorsing bestaat geen belang bij een afzonderlijke voorziening als door de deken verzocht.

Volgt

Afwijzing van het verzoek.

BETROKKEN BIJ EIGENRICHTING CLIËNT

Raad van Discipline Leeuwarden, 17 juni 2003

(*mrs. Van Riessen, De Groot, Hemmes, Van der Kwaak-Wamelink en Vogelsang*)

Een advocaat dient te vermijden dat hij betrokken raakt bij eigenrichting van zijn cliënt.

– *Artikel 46 Advocatenwet (3 Wat een behoorlijk advocaat betaamt tegenover de wederpartij)*
– *Gedragsregels 1 en 29*

Feiten

Klagster exploiteert een hippisch centrum annex manege. Bij brief d.d. 24 oktober 2001 heeft Y, juridisch medewerker ten kantore van mr. X, klagster gesommeerd om een bedrag van f 23.800 binnen 7 dagen op zijn derdenrekening te voldoen. Het betrof een nota van zijn

cliënt Z jr. voor allerhande verrichte onderhoudswerkzaamheden. In de manege van klaagster stond ook een paard gestald, eigendom van Z sr., een cliënt van mr. X. Z sr. wilde de stallingsovereenkomst met klaagster beëindigen en zijn paard daar weghalen. Z sr. was wegens ziekte niet in staat zelf het paard op te halen.

Op 25 oktober 2001 zijn Y en mr. X naar het hippisch centrum van klaagster gereden. Samen met de echtgenote van Z jr. en een onbekende man zijn mr. X en Y de manege van het hippisch centrum binnengegaan. Op een gegeven moment bleek het paard van Z sr. uit de manege verdwenen. Het paard is ingeladen op een trailer, die werd getrokken door een auto waarin Z jr. zat.

Klaagster klaagt erover dat met medewerking van mr. X, in zijn hoedanigheid van advocaat, en Y de echtgenote van Z jr. het in de manege gestalde paard waarop door klaagster retentierecht werd uitgeoefend, uit de stal heeft gehaald, nadat eerst een klaagster onbekende man met een betonschaar de paardenbox had geopend, het paard in een trailer heeft geladen en afgevoerd, dit alles ondanks protesten van klaagster.

Mr. X stelt dat hij zich bij aankomst netjes heeft voorgesteld en zijn visitekaartje heeft afgegeven. Hij wenste slechts met klaagster een gesprek over de gerezen problemen en mogelijke oplossingen. Hij heeft het paard niet gezien en ook niet aangeraakt. Hij is bang voor paarden. Een derde zou hebben besloten het paard direct in te laden. Dit is buiten hem om geschied. Daarop heeft hij geen invloed gehad. De opdacht aan mr. X om naar de manege te gaan en te overleggen met klaagster is verstrekt door zijn cliënt Z sr. en niet door Z jr. Het was mr. X wel bekend dat zijn cliënt na die bespreking zijn paard wilde meenemen, maar dat hij dit wegens gezondheidsredenen niet zelf kon doen en dit aan een ander wilde overlaten. Voorts stelt mr. X dat klaagster verplicht was krachtens de stallingsovereenkomst aan deze derde toegang te verlenen. Mr. X ontkent dat hij gesommeerd is om het terrein te verlaten.

Overwegingen raad

Uit het verhandelde ter zitting en de aan de raad overgelegde bescheiden, leidt de raad af dat er tussen de familie Z en klaagster verschillende (financiële) problemen bestonden. Eén daarvan was dat klaagster in gebreke zou zijn gebleven de vorderingen van Z jr. te voldoen. In verband daarmee had Y in opdracht van Z jr. klaagster bij brief van 24 oktober 2001 gesommeerd het aan Z jr. verschuldigde binnen 7 dagen te betalen door overschrijving op de derdengeldenrekening van Y. Op 25 oktober 2001, de dag waarop mr. X zich samen met Y naar het hippisch centrum van klaagster begaf, was deze termijn nog niet verstreken. Er was derhalve nog geen aanleiding om op 25 oktober 2001 het geschil over de betaling met klaagster op haar manege te regelen. Het was mr. X volgens eigen zeggen bekend dat zijn cliënt na de bespreking op de manege zijn paard wilde (laten) meenemen. Door zich daar naartoe te begeven, liep hij het risico betrokken te raken bij (andere) geschillen tussen de familie Z en klaagster. Hij heeft daarmee op de koop toe genomen dat in zijn aanwezigheid het aldaar gestalde paard van zijn cliënt met geweld uit de box zou worden weggehaald. Een advocaat behoort dergelijke situaties (bij voorbaat) te vermijden. Mr.

X heeft hier geen oog voor gehad. Dat het paard met geweld uit de stal is gehaald, blijkt uit hetgeen klaagster ter zitting – onweersproken – heeft gesteld. Aan de betrokkenheid van mr. X doet niet af dat hij het paard niet heeft gezien, hetgeen niet aannemelijk voorkomt, of het heeft aangeraakt, niet wist dat er sprake was van een retentierecht op het paard en niet heeft gehoord dat hij of iemand anders werd gesommeerd het hippisch centrum te verlaten. Mr. X wist dat er problemen waren tussen de familie Z en klaagster en had mitsdien kunnen begrijpen dat de problemen ook betrekking zouden kunnen hebben op paarden van de familie Z, die op de manege waren gestald (geweest) en dat deze niet zonder meer daaruit zouden mogen worden gehaald. In dit verband zij erop gewezen dat Y volgens zijn zeggen zijn cliënt Z jr. heeft geadviseerd om geld mee te nemen voor eventuele stallingkosten. Niet is gebleken, dat er terzake iets is betaald, alvorens het paard uit de stal werd meegenomen. Op grond van het vorenstaande heeft de raad de overtuiging bekomen dat mr. X bij een en ander betrokken is geweest, in zodanige mate dat hem tuchtrechtelijk kan worden verweten dat hij erbij aanwezig is geweest, dat een paard van zijn cliënt met toepassing van geweld uit de stal van de manege van klaagster werd gehaald. Een dergelijke medewerking of betrokkenheid past een behoorlijk advocaat niet, althans behoort hij te vermijden.

Volgt

Gegronde verklaring van de klacht met oplegging van een berisping.

TOCH ONTVANKELIJK

Hof van Discipline 4 juli 2003, nr. 3759

(mrs. Fransen, Beker, De Leeuw, Gründemann en Marres)

Voorzitter van het Hof van Discipline 3 maart 2003, nr. 3759

(mr. Zwitser-Schouten)

Raad van Discipline Amsterdam, 10 februari 2003

(mrs. Van Bennekom, Breederveld, Bunjes, Goppel en Verweel-Stokman)

Geval waarin hoger beroep tegen ongegronde verklaring van verzet als bedoeld in artikel 46h lid 4 Advocatenwet toch ontvankelijk is verklaard. Uitleg van artikel 48 lid 7 Advocatenwet. Beperkingen vrijheid van handelen van de advocaat jegens de wederpartij.

- *Advocatenwet 46g lid 1, 46h lid 3 j^o 4, 48 lid 7, 56 lid 1, 56a lid 1 en 56b lid 1 (3.1 Vrijheid van handelen; 3.2 Grenzen aan die vrijheid; 6 Tuchtprocesrecht)*
- *Gedragsregels 1 en 2*

Feiten

Klager is in 1993 voor het eerst met mr. X in aanraking gekomen naar aanleiding van klachten van de cliënte van mr. X dat klager haar lastigviel. In de jaren daarna tot 1996 zijn klager en de cliënte van mr. X, met bijstand van mr. X, in verschillende procedures met elkaar verward geweest. Al dan niet als gevolg van deze procedures is klager in een psychiatrische inrichting opgenomen geweest. Bovendien heeft

klager ten gevolge van aangiftes van de cliënte van mr. X in hechtenis verbleven. Mr. X heeft in die periode namens zijn cliënte ook de openbaarheid gezocht.

In januari 2002 dient klager een klacht in over gedragingen van mr. X die hebben plaatsgevonden in de jaren 1993 tot en met 1996.

Bij beslissing van 30 juli 2002 heeft de plaatsvervangend voorzitter van de raad de klacht kennelijk ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing is klager in verzet gekomen bij de raad.

Het verzet houdt zakelijk weergegeven in dat de plaatsvervangend voorzitter ten onrechte de klacht kennelijk ongegrond heeft verklaard en daarbij heeft miskend dat mr. X klager bewust veel schade heeft berokkend.

Overwegingen raad

De raad is met de plaatsvervangend voorzitter van oordeel dat de klacht kennelijk ongegrond is en geen plaats is voor een nader onderzoek naar de klacht. Het verzet van klager tegen de beslissing van de plaatsvervangend voorzitter dat geen nieuwe gezichtspunten oplevert, moet dan ook ongegrond worden verklaard.

Een advocaat mag ervan uitgaan dat zijn handelen niet meer tuchtrechtelijk beoordeeld zal worden indien tussen het gewraakte handelen en het indienen van de klacht sprake is geweest van het tijdsverloop dat, de omstandigheden van het geval in aanmerking genomen, onredelijk lang is. Wanneer een klager na het verstrijken van die termijn nog een klacht indient, is klager daarin niet-ontvankelijk. Klager heeft eerst na verloop van bijna 6 jaren een klacht ingediend tegen mr. X. De reden die klager voor dit tijdsverloop aangeeft, te weten het feit dat hij verschillende advocaten heeft benaderd, maar die advocaten niet bereid zouden zijn geweest hem te helpen, levert geen verschoonbare reden voor de termijnoverschrijding op. Op grond van het voorgaande overweegt de raad derhalve, met verbetering van gronden, dat klager niet-ontvankelijk verklaard had moeten worden.

Volgt

Ongegrondverklaring van het verzet.

Bij beslissing d.d. 3 maart 2003 overweegt de voorzitter van het hof dat klager ingevolge artikel 46h lid 4 Advocatenwet kennelijk niet-ontvankelijk is in zijn hoger beroep tegen de beslissing van de raad, zodat op die grond het hoger beroep dient te worden afgewezen.

Tegen deze beslissing wordt door klager verzet gedaan bij het hof.

Overwegingen hof

Het verzetschrift van klager tegen de beslissing van de voorzitter van het hof houdt zakelijk weergegeven in dat:

- de raad de klacht ongegrond heeft verklaard en dat de voorzitter van het hof daarom ten onrechte heeft overwogen dat tegen de beslissing van de raad geen rechtsmiddel open stond;
- hem zeer groot onrecht is aangedaan (zo zijn zijn eigendommen

vernield of hem afgepakt en is hij in de cel gezet);

- ondanks zijn verzoek geen beslissing is genomen over de zorgvuldigheid van mr. X als advocaat.

Ambtshalve overweegt het hof dat artikel 46h lid 4 voorzover thans van belang bepaalt dat geen rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van de raad, waarbij ongegrond is verklaard het verzet tegen de kennelijk ongegrondverklaring van een klacht door de (plv.) voorzitter van de Raad. Deze bepaling ziet echter alleen op het geval dat de (plv.) voorzitter van de raad en de raad over dezelfde, gelijklopende klacht hebben geoordeeld; in dat geval hebben twee tuchtrechtelijke instanties die klacht kennelijk ongegrond bevonden, reden voor de wetgever om verdere rechtsmiddelen uit te sluiten. In het onderhavige geval heeft de plv. voorzitter van de raad de klacht kennelijk ongegrond verklaard omdat hij van oordeel was dat de klacht geen concrete verwijten aan het adres van mr. X bevatte.

De raad daarentegen heeft blijkens zijn overweging (zoals hiervoor geciteerd, *bew.*) de klacht aldus begrepen dat mr. X in de periode 1993 tot 1996 klager bewust veel schade heeft berokkend en voor de beoordeling van die klacht relevant geacht dat mr. X in genoemde periode namens zijn cliënte verschillende procedures tegen klager heeft gevoerd, klager in een psychiatrische inrichting opgenomen is geweest en ten gevolge van aangiftes van de cliënte van mr. X in hechtenis heeft verbleven, en mr. X namens zijn cliënte ook de openbaarheid heeft gezocht. De raad heeft aldus kennelijk geoordeeld dat de klacht op deze feiten en omstandigheden betrekking had. Over deze klachtinhoud nu heeft alleen de raad een oordeel gegeven.

De raad had daarom het verzet van klager tegen de beslissing van de plv. voorzitter van de raad niet ongegrond mogen verklaren. Het hoger beroep van klager tegen die ongegrondverklaring is om die reden ontvankelijk; het hof zal daarom de klacht daarom ook inhoudelijk dienen te onderzoeken. Het voorgaande brengt mee dat het hiervoor onder a vermelde bezwaar van klager geen behandeling meer behoeft.

Bij de beoordeling van het optreden van mr. X stelt het hof voorop dat hem als advocaat van de wederpartij van klager een grote mate van vrijheid toekwam om de belangen van zijn cliënte te behartigen op de wijze die hem in overleg met haar passend voor kwam. Die vrijheid vond haar beperking hierin, dat mr. X:

- zich niet onnodig grievend over klager mocht uitlaten;
- geen feiten mocht stellen waarvan hij de onjuistheid kende of redelijkerwijs kon kennen, waarbij gold dat hij zich mocht bedienen van het feitenmateriaal dat zijn cliënte hem verschaftte en dat hij – behoudens een uitzonderingsgeval – mocht afdraan op de juistheid ervan;
- de belangen van klager niet nodeloos op ontoelaatbare wijze mocht schaden.

Niet is gebleken of ook maar aannemelijk geworden dat mr. X de hiervoor omschreven grenzen van de hem toekomende vrijheid heeft overschreden. De klacht zal daarom ongegrond worden verklaard.

Het verzet van klager is niet-ontvankelijk voorzover het verzoek

van klager aan de raad betreft om uitspraak te doen over de zorgvuldigheid van mr. X als advocaat. Kennelijk heeft klager hier de uitspraak van de rechter op het oog, waarvan artikel 48 lid 7 Advocatenwet melding maakt. Het gaat bij die bepaling echter om de uitspraak van de tuchtrechter over de vraag of de eigen advocaat van de klager jegens deze de zorgvuldigheid heeft betracht die bij een behoorlijke rechtshulpverlening betaamt.

Volgt

Vernietigt de beslissing van de voorzitter van het hof d.d. 3 maart 2003, de beslissing van de raad d.d. 10 februari 2003 en de beslissing van de plv. voorzitter van de raad d.d. 30 juli 2002, en opnieuw rechtdoende

- verklaart het hoger beroep van klager tegen genoemde beslissing van de raad d.d. 10 februari 2003 alsnog ontvankelijk,
- verklaart het verzet tegen genoemde beslissing van de plv. voorzitter van de raad alsnog gegrond,
- verklaart de klacht ongegrond,
- verklaart niet-ontvankelijk het aan de raad gedane verzoek van klager om zich op de voet van artikel 48 lid 7 Advocatenwet uit te spreken over de zorgvuldigheid van mr. X als advocaat.

KLACHT TEGEN ADVOCAAAT TIJDIG INDIENEN

Hof van Discipline 15 september 2003, 3774

(mrs. Zwitser-Schouten, Heidinga, Hooykaas, Homveld en De Ruuk)

Raad van Discipline 's-Gravenhage, 17 februari 2003

(mrs. Verhoeven, Van den Dries, Hengeveld, Meerman en Merens)

Het beginsel van rechtszekerheid brengt mee dat een ontevreden cliënt niet te lang moet wachten met het indienen van een klacht over de wijze waarop zijn belangen zijn behartigd. Alsnog niet-ontvankelijkverklaring van een klacht in hoger beroep.

- *Advocatenwet artikel 46 (1 Zorg voor de cliënt; 1.4 Kwaliteit van de dienstverlening; 6 Tuchtprocesrecht)*
- *Gedragsregel 4*

Feiten

Klaagster – die door mr. X werd bijgestaan in een andere kwestie – heeft mr. X in of omstreeks 1994 verzocht een derde aan te schrijven vanwege het feit dat deze ten onrechte haar travellercheques had geïnd. De travellercheques zijn bij brief van 24 mei 1994 door het reisbureau waar klagster deze had betrokken in fotokopie aan mr. X ter beschikking gesteld. Mr. X heeft de wederpartij aangeschreven bij brief van 22 december 1998. Vervolgens heeft mr. X aan klagster bij

brief van 20 januari 1999 verzocht hem de nodige bewijsmiddelen te verstrekken omdat de wederpartij ontkende ooit travellercheques van klagster in handen te hebben gehad. Klagster heeft op deze brief niet gereageerd.

In 1999 heeft klagster zich tot een andere advocaat gewend, aan wie mr. X zijn dossier heeft toegezonden. Bij brief van 25 maart 2001 heeft klagster een klacht tegen mr. X ingediend. Klagster verwijt mr. X dat hij zich onvoldoende heeft ingespannen en dat hij eerst vier jaar na de verstrekte opdracht de wederpartij heeft aangeschreven. In 1994 zijn kopieën van de geïnde cheques aan mr. X ter beschikking gesteld. Bij eventuele onduidelijkheid had mr. X contact op moeten nemen met het reisbureau dan wel de wederpartij nader moeten aanschrijven. Ten aanzien van de brief van 20 januari 1999 van mr. X aan klagster, stelt klagster dat zij een kopie van deze brief eerst in 2000 via haar nieuwe advocaat heeft ontvangen.

Mr. X stelt dat hij naar aanleiding van de ontkenning door de wederpartij de cheques te hebben geïnd, klagster geschreven heeft. Mr. X heeft vervolgens niet meer van klagster vernomen. Op klagsters verzoek is het dossier daarna aan haar nieuwe advocaat verzonden.

Bij beslissing van 15 juli 2002 heeft de voorzitter van de Raad van Discipline de klacht kennelijk ongegrond verklaard. Door klagster is verzet ingesteld.

Overwegingen raad

Het had op de weg van mr. X gelegen om, toen klagster hem in 1994 verzocht haar belangen met betrekking tot de cheques te behartigen, voortvarend actie te ondernemen. Dit geldt temeer daar – zoals een feit van algemene bekendheid is – (bewijs)gegevens met betrekking tot het innen van cheques, naarmate de tijd verstrijkt steeds moeilijker te achterhalen zijn. In strijd met dit uitgangspunt heeft mr. X pas na ruim vier jaar, op 22 december 1998, de wederpartij van klagster over de cheques aangeschreven.

Voorts had mr. X, nadat een reactie van klagster op zijn brief van 20 januari 1999 uitbleef, het dossier niet zonder nader bericht aan klagster mogen sluiten. Mr. X had minstens een tweede poging moeten ondernemen om met klagster in contact te treden voor overleg over de reactie die van de wederpartij was ontvangen. De raad komt dan ook tot de conclusie dat mr. X in de behartiging van de hem toevertrouwde belangen van klagster tekort is geschoten.

Het verzet is dan ook terecht door klagster ingesteld. De raad acht de klacht gegrond. Gelet op de aard en de ernst van de verweten gedraging is een voorwaardelijke schorsing voor de duur van twee maanden met een proeftijd van twee jaar passend en geboden. ●